

opusdei.org

Prelaadi kiri (oktoober 2007)

"Saagu sulle harjumuseks, mitmeid kordi päevas süda tänupalves Jumala poole tõsta." Seda soovitab Opus Dei prelaat oma oktoobrikuu kirjas, kasutades püha Josemaria sõnu.

17.10.2007

Minu armsad lapsed: kaitsku Jumal minu tütreid ja poegi.

Need esimesed oktoobrikuu päevad annavad meile võimaluse Jumalat

veel rohkem kiriku, Töö ja iga üksikisiku eest tänada. Järjekordne Opus Dei asutamise aastapäev homme, millega alustame selle eksisteerimise 80-ndat aastat ja samuti püha Josemaria pühakskuulutamise viies aastapäev 6. oktoobril olgu meile ajendiks väljendada oma tänu Pühimale Kolmainsusele. Olgu see ühenduses rõõmsa sooviga pöörduda ja rohkem armastada. Kui loomulik see meile tundub!

Tänagem taas Opus Dei eest, selle suure halastuse eest inimkonnale. See on evangeliseerimise ja pühitsemise instrument, mida Jumal pühale Josemariale 2. oktoobril 1928 näitas. Tänagem ka meie asutaja truuduse eest, millega ta esimesest hetkest tingimusteta ja suurejooneliselt kutsumusele järgnes. Tänagem Jumalat samuti selle eest et Ta kinkis maailmakirikule meie isa pühaduse

eeskuju ja mis sai avalikuks pühakskuulutamise kaudu.

Minu tütreid ja pojad, vaadeldagem oma elu ja te leiateg veel palju isiklikke põhjusi Üht- ja Kolmainujumalat tänada. Näiteks selle eest, et Ta on kinkinud elu ja et me võime olla kiriku liikmed, meie kristliku kutsumuse aarde eest Opus Deis, selle Jumala kutse eest, et võime just praegu, 21. sajandil kiriku missioonis oma panusega osaleda ja ühiskonda evangeliseerida. Saadame oma tänu taevasse kõigi rõõmude ja kannatuste, kõige kerge ja raskuste eest, mis võibolla on meid kohanud, sest see kõik on kasuks neile, kes Jumalat armastavad.

Juba noore preestrina õpetas püha Josemaria meid igas olukorras väga tänulikud olema. 1937. aastal ütles ta ühes vaatluses ” Kui tänulikud peame olema Jumalale – mitmetel põhjustel! Jumal, sest Sa oled Isa;

Tänan, et oled Armastus, Kuningas...
tänan meie kristliku kutsumuse eest,
selle eest et oled meid valinud, ja
meid oma erilise poolehoiuga austad.
Igaüks võiks siia oma erilise
tänuavalduse väljenduse juurde
lisada ja püha Joosepi ja kaitseingli
poole pöörduda. Samuti Töös
nimetas ta palju tänu põhjusi "Saagu
sulle harjumuseks, mitmeid kordi
päevas süda tänupalves Jumala poole
tõsta, - sest Ta annab seda ja teist,
sest Ta pani sind tähele, sest sul on
olemas hädavajalik, või sul ei ole
seda.

Selle eest, et Ta oma Ema, kes on ka
sinu Ema, nii ilusaks tegi, et Ta on
loonud Päikese ja Kuu ja selle looma
ja selle taime, et Ta on loonud mõned
inimesed nii kõneosavaks, ja sind nii
saamatuks sõnades... täna Teda kõige
eest, sest kõik on hea"

Olgem siis meie, sellised tänulikud
inimesed, tihedalt ühenduses

Kristuse Ohvriga pühal Missal; seal kingib Issand meile oma elu ja müstilise Ihu ja Jumal Isa võtab selle meelepärase ohvrina *odorem suavitatis*vastu.

Oma elu lõpupoole nõudis püha Josemaria meilt ”alati püsivalt kõige eest Jumalat tänada; selle eest, mis tundub hea ja selle eest mis tundub halb, magusa ja kibeda eest, valge ja musta eest, väikese ja suure eest, palju ja vähese eest, ajaliku ja igavese eest. Ütleme Jumalale aitäh kõige selle eest, mis sel aastal on juhtunud, samuti meie truudusetuse eest väikestes asjades, sest oleme neid tunnistanud ja Ta on meid juhatanud nende eest andeks paluma ja otsust tugevdada, mitte kunagi enam truudusetuse vastu eksima – kavatsuse eest, mis teeb head meie hingele”

Meie isa pühakskuulutamise viies aastapäev peaks meis äratama ja

uuesti sütitama soovi pühadusele. Siis kirjutasin ma teile – ja seda nõuannet olen ma sageli korranud -, jäägu 6. oktoober meie südamesse igavesti elama. Usaldus, mida Jumal meile osutab on imetusväärne ja annab meile põhjuse Töö vaimu kogu maailmas levitada.

Täitkem kindlalt oma ülesannet ” olgem rahu – ja rõõmukülvajad. Tehkem seda sõnas ja teos ja viigem ellu – igapäevase sisemise võitluse tulemusena – kõike seda mida täiesti selgelt tunneme olevat Jumala tahe; et kõik inimesed pääseksid ja tõde mõista võiksid.

Jumal näitab meile oma tahet mitmel viisil. Avagem oma süda, et saaksime Tema juhtnöörid vastu võtta ja teoks teha – nii tuletab Paavst meile meelde – ” kes soovib Jeesuse sõber ja Tema tõeline jünger olla, peaks palves ja sisevaatluses püüdma Temaga tihedat sõprust saavutada.

Kristlikesse tõdedesse süvenemise ja teoloogia või mõne muu religioosse aine õppimise tulemusena areneb oskus vaikida ja vaadelda, sest areneb võime, Jumalat, kes räägib, südamega kuulata.”

Võttes kokku eelneva, on kiriku traditsioonilised askeetilised vahendid – vaimulikud mõtiskluspäevad - eriti mõjuavaldavad. Sel ajal jäetakse kõrvale igapäevamured ja pühendatakse ennast täielikult Jumalale ja oma vaimulikele edusammudele.

Mulle meenus, et nendel päevadel seitsekümmend viis aastat tagasi – 1932 –pidades vaimulikke mõtiskluspäevi, sai meie isa tugeva tõeke oma loomisülesande läbiviimiseks. Ta rääkis apostelliku Töö esimestest aastatest, mil tema ümber oli alati palju inimesi, kellele ta intensiivset õpetust vahendas. Kui

ta soovis mõned päevad mediteerida, otsis ta koha, kus oli võimalik üksi Jumalaga olla ja oma igapäevastest tegemistest distantsti võtta.

3. oktoobril 1932 sõitis ta Segoviasse Karmeliitide kloostriisse, mille oli rajanud Ristija Johannes. Et selleks paremini valmistuda, oli ta palunud paljude inimeste eestpalveid. Seal sai ta jumaliku ülesande, esmakordselt peaingleid, Miikaeli, Gabrieli ja Rafaeli Opus Dei erinevate valdkondade kaitsepatroonideks nimetada. Nende päevade lõpuks sai ta konkreetsed ülesanded, kuidas Tööd läbi viia. Sealjuures olid palve ja patukahetsus tähtsaimaks aluseks mille poole ta pidevalt püüdis. Samuti meie, minu tütreid ja pojad, peame alati seda teed käima.

Mul on soov, et valmistaksime vaimulikud mõtiskluspäevad, millest me osa võtame, võimalikult hästi ette. Selleks meenutan teile neid

aspekte. Samuti peaksime rääkima teistele inimestele sellest tähtsast arenemisvõimalusest. Paljudel juhtudel, millest on kogemusi, tähendab osavõtmine vaimulikest mõtiskluspäevadest osalejale täielikku pöördumist, kuna need annavad talle vastuse elu tähtsamates küsimustes. Kuhu oleme teel, kust tuleme, millist teed peame käima, et võiksime saavutada ühtsust Jumalaga, milliseid vahendeid peaksime selleks kasutama.... See sisemine lähedus Jumalaga ja Tema kohaloleku tundmine on see, mis laseb meil ikka ja jälle tunda kristluse suurust, mis meid kõigist piasjadest üle aitab ja mis aitab meid elada ja seda päev-päeva järel praktiliselt ellu viia, kannatuses, armastuses, rõõmus ja kurbuses. Kui püüame sagedamini osaleda vaimulikel mõtiskluspäevadel ja sealjuures ka paljusid teisi sinna kaasa kutsuda, kasvab apostellik Töö ja meil ei jää muud, kui imestada

tulemuste üle. Millise veendumusega räägime me sellest arenguvõimalusest? Kas me palvetame selle eest, et kogu maailm avastaks selle võimaluse Jumalaga kohtumiseks?

Nagu te juba teate, veetsin ma juuli ja augustikuu Pamplonas, et valmis saada töö, mida ma juba ammu üles kirjutada tahtsin.

Ma tänan teid teie palvete eest nendel nädalatel. Enne tagasitulekut Rooma külastasin ma – koos teie kõikidega – Lourdes`i ja Torreciudadi, kus toimus perekonnapäev. Palvetagem ka edaspidi selle ühiskonna alustoe eest, millest sõltub suurel määral uusevangeliseerimise käekäik.

Käisin ka natuke seda teed, mida käis püha Josemaria 1932. aastal Püreneesid ületades. Need olid ainult mõned kilomeetrid, mis kindlasti ei andnud ettekujutust nendest

raskustest, millega meie asutaja ja tema kaaslased tol ajal kokku puutusid. Aga minu jaoks oli see suur rõõm ja põhjus tänada Jumalat, mõeldes meie isa kangelaslikkusele. Nendes jälgedes oli kerge temaga koos ühel lainel olla ja mõelda igäühele teist. Iga kord kõige raskematel hetkedel ei mõelnud püha Josemaria mitte endale, vaid oma tütarde ja poegade peale, ja sellele, et tee igavesele elule kõigile inimestele avaneks. Tema ise jäi alati truuks ülesandele, mille Jumal talle usaldas.

Need mõtted tulevad veel eredamalt esile, kui teeme peatuse paigas, kus asetses püha Rafaeli hurtsik. See oli Rialpi metsas, kus nad mõned päevad peatusid ja ennast rünnakute eest varjasid. See on tõeliselt liigutav, kuidas püha Josemaria vaatamata pidevale ohule ja ebaharilikele tingimustele ikka kindlat päevaplaani järgis. See sisaldas

kõike: aega palveharjutusteks, enda harimiseks, õppimiseks....Kas ei ole see nüüd ja tulevikus meile suurepäraseks näitek! Me palvetasime seal Töö eest pühade Miikaeli, Gabrieli ja Rafaeli poole, prelatuuri usklike apostolaadi eest kiriku teenistuses. Koos teiega palvetasime me Töö eest ka paigas, kus meie asutaja puust roosi leidis. Kui kerge oli meil palveid lausuda, mõeldes sellele, kui hoolikalt meie isa need kristlikust pärandist välja valis. Ta soovis, et me iga päev täieliku andumusega palvele pühendusime ja seda oma ellu integreeriksime.

Ma palun taas, et toetaksite mind ja minu palvesoove oma palvete ja suretamistega.

Ma vajan väga teie toetust. Olge suuremeelsed ja pange oma õlg alla.

Ma õnnistan teid kogu oma armastusega!

Teie isa Javier.

Rooma, 1.oktoober 2007

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
oktoober-2007/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-oktoober-2007/) (15.04.2025)